

NAŠA LUČ

1

✱ 1963

Pomembna leta v zgodovini našega naroda

D 194684

Kralj Samo:

*„Izvrstnega orožja še imam...
V rokah slovenskih krepih,
žilavih
ne zmore ga sovragov roj
nohen!“*

*„Mar res Slovenke naj rode
otroke,
da Ober srebal bo iz njih lo-
banj?
Kje vaše so pesti, kje meči,
kopja?
K svobodi dvignite se vsi Slo-
veni!“*

Žitomir:

*„Beseda ta je vredna zvezd in
sonca,
Naj žije, knezi, svoboda slo-
venska!“*

*(Iz pesnitve Metoda Turnška,
KRALJ SAMO
IN NAŠ PRVI
VEK)*

167. l. po Kristusu so vdrli v Panonijo Kvadi in Markomani — tako poroča rimski zgodovinar Tacit — ker jih je pritiskalo više naseljeno ljudstvo, Slovani. To je prvič, da zgodovina poroča o premikanju Slovanov iz pradomovine za Karpati. Pradomovina Slovanov je pokrajina Polesje v današnji Ukrajini. Zemljevidi iz 3. stol. označujejo naše prednike za Karpati z imenom „Venedi“, iz 5. stoletja pa „Sklavenoj“.

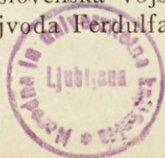
546. l. so se Langobardi preselili z ozemlja današnje Moravske, Češke in severne Avstrije ob Dunajskem lesu v kraje na jugu. Tedaj so tudi predniki zahodnih Slovanov (kot prej južni Slovani, ki so odšli na Balkan) s svojimi družinami in živino stopili naprej in se pomaknili v izpraznjene kraje.

568. l. so Langobardi zapustili Panonijo in večinoma odšli v Italijo mimo Ptuja, Celja in današnje Ljubljane, tedaj imenovane Emone. Tako se je odprlo prazno ozemlje novemu naseljitvenemu toku Slovanov. Predniki današnjih Slovencev so se v naslednjih desetletjih naselili najprej po vzhodnem Koroškem in v Pomurju, potem po Celjski in Ljubljanski kotlini in ob Zilji in potem še v zgornji Dravski dolini in v Posočju. Ta naseljitveni val se je v Istri pri Buzetu in Čičaniji srečal z drugim valom, ki je prišel z juga, to je s predniki današnjih Hrvatov. Med morjem in Alpami se je ustavil ob utrjenem langobardskem zidu ob današnji Furlaniji. Na severozapadu se je razlil tja do izvira reke Drave na Tirolskem, kjer se je srečal z Bavarci.

593. l. so se Slovenci prvič spopadli z Bavarci, ki so pogнали naše prednike v beg. Toda dve leti zatem, l. 595., so ti s pomočjo sosednjih Obrov napadli Bavorce, jih premagali ter si tako za dolgo dobo zagotovili mir.

623. l. se Slovenci upro Obrom, ki so jih hoteli držati v odvisnosti in stopijo v državno zvezo slovanskih rodov od Labe do Jadrana pod vodstvom kralja Sama (623—658). V tej dobi imajo že lastno kneževino, ki se imenuje Karantanija s sedežem na Krnskem gradu pri Gosposvetskem polju na Koroškem. Svojega kneza ustoličujejo v posebnem obredu. Ta obred je dragocena priča demokratične slovenske preteklosti, „obred, ki mu ni para na svetu“ (Jean Bodin).

704. l. slovenska vojska popolnoma premaga furlanskega vojvoda Ferdufa.

Ob novem letu

Stojimo na pragu novega leta.

Delamo obračune za preteklost in načrte za prihodnost.

Razmišljamo.

Sprašujemo se: kako, kam in čemu?

Življenje se nam zdi tako prazno in brezsmiselno.

Tema.

Kje je luč?

Naravni svet nam ne more dati jasnosti.

Edina luč je Kristusova vera.

Zato na čas in življenje ne glejmo samo kot ljudje, marveč predvsem kot kristjani.

Mi smo kristjani.

Kaj to pomeni za naš obstanek? Ali naše življenje odgovarja tistemu geslu, ki se začena z besedama: „Bogu otroci“?

Dajmo pošten odgovor!

Da nam bo to lažje in bomo mogli z novo jasnostjo in gotovostjo stopati v nove dni, razmislimo ob pismu apostola Pavla, ki ga beremo na božič in na novo leto, o nekaterih osnovah krščanstva.

+

„Razodela se je milost božja, ki prinaša zveličanje vsem ljudem“ (Tit 2, 11).

Sijajna novica!

Milost božja je prišla na svet.

Sin božji si je privzel človekovo naravo in vstopil v njegovo zgodovino.

Bog je postal človek.

Prepuštil se je človekovemu času in usodi, da bi posvetil čas in usodo, človekovo naravo in njegovo zgodovino.

Od tedaj je nekaj novega na svetu. Z božjim Detetom v jaslih je napočil čas božjega odrešenja in vsa zgodovina je zgodovina odrešenja, v kateri Bog na skrivnostni način razvija svoje rešilne načrte.

Svoj smisel imajo tu celo katastrofe poidecev in človeštva.

Vse moremo obrniti sebi v prid.

Časi starega prekletstva so minili. Nastopila je nova doba, v kateri je vsako leto

z vsemi svojimi dogodki Gospodovo leto in leto odrešenja.

Bog si namreč ni samo privzel človeške narave, temveč se je za nas tudi žrtvoval in se neprestano žrtvuje v skrivnosti sv. daritve, odkoder nam žubore potoki milosti.

Mi, ki črpamo iz teh božjih virov, smo poslani, da prejete milosti delimo naprej med svet ter ga s tem posvečujemo in odrešujemo.

Zato tudi od nas, od tebe in mene, zavisi, če in v kolikoli bo to novo leto dejansko leto odrešenja za nas in za mnoge.

+

Kalko naj delamo za ta cilj?

Uresničiti moramo geslo: „Bogu otroci“. In sv. Pavel nam v že omenjenem pismu glede tega navaja praktične smernice: „Odpovejmo se brezbožnosti in posvetnim željam in na tem svetu trezno in pravično in pobožno živimo“ (Tit 2, 12).

+

Kaj je brezbožnost?

Brezbožnost je najprej načelno zanikanje Boga. Brezbožniki bi ugovarjali, ako bi jim nekdo pripovedoval, da ura in stroj ne potrebujeta urarja in inženirja, marveč ju je v teku časa sestavil piš vetra, a istočasno nedosledno trdijo, da sta veličastvo veselstva in čudovitost malega sveta v atomu delo slučaja...

„Nore sam pri sebi govori: „Ni Boga“ (Ps 13, 1).

Posvetne želje so praktična stran brezbožnosti. Odpovedati se moramo posvetnim mislim, željam in dejanjem, ki nas oddaljujejo od Boga ali pa nas celo obračajo proti njemu. Posvetnjaki ne mislijo na Boga in na krščansko upanje, marveč živijo po načelu: „Jejmo, pijmo in zabavajmo se, kajti jutri nas ne bo več“.

Ti ljudje so nesreča zase in za človeštvo ter ovira pri delu za napredek kraljestva božjega na zemlji.

Mi moramo „trezno, pravično in pobožno živeti na tem svetu“.

„Bogu otroci!“

Ne kolebajmo na vse strani, omamljeni od varljivih slik domišljije, ki meglijo misli in slabijo voljo. Bodimo trezni in ne pustimo se varati od laži, navideznosti in vablljivosti stvari, ki se skozi oči in ušesa skušajo vrniti v našega duha, da bi krivo videli in krivo presojali.

„Bogu otroci!“

Mislimo in ravnajmo pravično v vseh okoliščinah življenja. Vestno vršimo svojo stanovsko dolžnost. Plačajmo tiste, ki za nas delajo. Čuvajmo dobro ime sebi in drugim. Dajmo družbi, kar je njenega in Bogu, kar je božjega.

„Bogu otroci!“

Ali je že pobožen tisti, ki moli pred jedjo in po jedi, prisostvuje nedeljski maši, se vzdržuje mesa ob petkih?

Ni gotovo!

Ta človek more kljub nasprotnemu videzu biti zelo malo pobožen, more biti človek, ki veliko bolj išče sebe kot pa Boga.

Pobožen človek pa mora iskati Boga, ne samo včasih, marveč vedno in povsod. Vse mu govori o Bogu in z vso zvestobo išče voljo božjo, kateri se želi popolnoma podvreči.

Pobožen biti pomeni v resnici veliko: pomeni vedno moliti, vse spremeniti v molitev.

„Ali torej jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte v božjo slavo“ (1 Kor 10, 31).

To je torej letni program in naloga nas kristjanov: „Odpovejmo se brezbožnosti in posvetnim željam in na tem svetu trezno in pravično in pobožno živimo“.

A čemu vse to?

Odgovor dobimo spet v istem pismu sv. Pavla, kjer pokaže smisel in cilj tega in vsakega leta: „Pričakujoč blaženega upanja in veličastnega prihoda vélikega Boga in Zveličarja našega Jezusa Kristusa“ (Tit 2, 13).

Véliki prihod Kristusov v moči in slavi ob koncu sveta je tedaj končni cilj in smisel vseh časov, vseh dogajanj in vseh naporov. Tudi nastopajoče leto je tja usmerjeno ter nas bo privedlo za korak bliže k uresničenju „blaženega upanja“, k vrnitvi našega Gospoda.

+

Omenjeni nauk je za nas kristjane v resnici razlog velikega upanja in tolažbe. Naj novo leto prinese, kar hoče, dobro ali slabo, veselo ali žalostno, vse stoji v službi za pripravo tistega dne, ki bo dokončen obrat in obračun človekove zgodovine, tistega dne, ko se bo „milost božja“ dejansko razodela vsem ljudem v sijajnem prihodu Njega, ki je Gospod in Vodnik časov.

„Bogu otroci!“

Pogum, bratje in sestre!

Če je Bog z nami, kdo bo proti nam?!

V-ko.

Bogdan, pravni dan in Novo leto

Rojak iz Pas-de-Calais (v Franciji) predlaga uvedbo dveh praznikov

Slišali smo, da so se škofje na vesoljnem cerkvenem zboru pridružili predlogom za spremembo koledarja. Kaj pravite k naslednjim mislim?

„Veruj v enega BOGA“ je prva božja zapoved. — Angelsko oznanilo prve svete božične noči se glasi: „Slava BOGU v višavah in mir ljudem na zemlji!“

V ta namen, v pravo čast božjo in za resnično zboljšanje življenja človeštva, naj se ustanovi univerzalni (svetovni) tridnevni praznik.

„Bogdan“ naj bo najsvetejši in najveličastnejši „božji praznik.“

Uvaja ga naj „Spravni dan,“ to je praznik medsebojnih sprav. Zaključí pa naj ga vstop v novo letno obdobje „Novo leto.“

Bogdan, božji praznik naj bo n. pr. po našem koledarju dne 31. decembra. Številka 31. december, naj se izbriše tako, da bi Bogdan miselno ne bil vštét v mesec december, podobno kot predlaga načrt reforme koledarja. Torej naj bo čisto posebni dan. Mesec december naj šteje samo 30 dni.

*Usem rojakom in rojakinjam po svetu in v domovini,
posebej vsem čitateljem „Naše luči“ želimo:*

SREČNO IN BLAGOSLOVLJENO NOVO LETO 1963:

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilájens).

BELGIJA: Vinko Zakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue Saint Fargeau, Paris 20 (Tel. MENilmontant 80.68), Jože Flis

in Ciril Lavrič, oba: 7 rue Guttenberg, Paris 15 (Tel. BLOmet 89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, rue de France, Nice (A. M.), France.

NEMČIJA: Ciril Turk in Ivan Ifko, oba: (42) Oberhausen-Sterkrade, Mathildestraße 18, West-Deutschland (Telefon 626-76). — Dr. Franc Felc, (7) Stuttgart-S, Heusteigstr. 49/II, W. Deutschland (Tel. 70.79.70). — Dr. Janez Zdešar in Franc Šeškar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., (8) München 13, W. Deutschland, (Tel. 55-02-96).

NIZOZEMSKA: Vinko Zakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

Opomba: „BOG od vekomaj do vekomaj“ ni mogoče povedati in ne zapisati z nobeno številko. Nihče ne more zmeriti in ne zračunati širino vesoljstva; neizmerno vsemirje je brez začetka in konca; ni mogoče sešteti števila zvezd, tudi ne dokazati kolikokrat je že in še bo naša zemlja krožila okoli svoje osi i. t. d. Vse to so še nepreštete skrivnosti prečudovitega božjega stvarstva. Da bo Bogdan čisto poseben božji praznik, poln najveličastnejšega značaja in svojstvenega pomena, naj se nikjer ne imenuje „31. december“, pač pa naj se zaznamuje simbolično. Simbolične ilustracije najlepše ilustrirajo božje stvarstvo, n. pr. jutranja zarja in podobno. V koledarjih bi lahko dodali stran lista z najlepšo ilustracijo.

Izraz popolnega spoštovanja do Boga naj bo v vseh ozirih popolnoma posvečen božji dan, pa tudi mrdvse slovesni zahvalni praznik.

Psalmi, svete himne in zahvalnice naj v mogočnih melodijah donijo po vsem svetu, po radiu, po mestnih ulicah in televiziji v čast, slavo in zahvalo Bogu, Stvarniku vseh prečudovitih stvari zemlje in nebes.

„Spravni praznik“, praznik medsebojnih sprav, naj bo 30. decembra. Miselno je to zadnji dan v letu; torej konec starega leta in konec medsebojnih sporov. To bi bil

praznik reševanja problemov, sprave v družinah, sprave med sorodniki, konvencije (sprave) ekonomskih in socialnih problemov med vsemi narodi. Vsi problemi, ki bi jih v teku leta obravnavali in sporazumno častno odobrili, naj se na ta spravni dan slovesno razglase.

Najbližji Bogu bi bil tisti človek, ki bi največ žrtvoval za medsebojne sprave. Najslavnejši pred ljudstvom bodi, kdor bi najtežje sporne probleme in konvencije spravil in uredil v splošno dobro.

Vse slavne posredovalce pri spravah med ljudmi naj bi ta dan častno odlikovali, seveda tudi druge požrtvovalne osebe, ki bi v sprave kaj žrtvovali in storili. Kar je najbolj važno, je, da so take sprave v resnici božje sprave, namreč brez zlih posledic, posebno še brez prelivanja krvi.

Na ta način je mogoče človeštvu res upati v boljše, „veselo, blagoslovljeno in srečno novo leto.“ V koledarju naj bi prvi januar praznik novega leta, ostal kot do sedaj.

Skrb za blaginjo človeštva in pravo vero v edinega Boga bi se tako slovesno poudarila v medsebojnih častnih, božjih spravah, ki bi v okviru omenjenih univerzalnih tridnevni praznikov resnično poveličevale „Slavo Bogu v višavah“ in zagotovile „mir ljudem na zemlji.“

F. P.

Po prvem zasedanju vesoljnega cerkvenega zbora

Prvo zasedanje vesoljnega cerkvenega zbora so 8. decembra zaključili. Škofje so obravnavali za bogoslužjem vprašanje razodetja božjega, nato vprašanje tiska, radia in televizije, vprašanje zedinjenja kristjanov in še nekaj manjših reči. Obravnavo bogoslužja, ki je pokazala, kako ima vsak škof v zboru škofov pravico govoriti in predlagati, kar se mu zdi primerno, so zaključili z glasovanjem, pri katerem se je ogromna večina izrekla za večjo prilagoditev razmeram in narodom in za decentralizacijo v tem pogledu.

Vprašanje razodetja božjega pa ni bilo dobro pripravljeno. Močna skupina škofov je želela, da osnutek resolucije predručajijo in nazadnje je sv. oče to vprašanje umaknil z dnevnega reda. Posebna komisija ga bo znova obdelala.

Škofje sedaj vsak v svojem kraju pripovedujejo svoje vtise s prvega zasedanja. Na splošno so precej utrujeni, saj so vsak dan dopoldne in popoldne prisostvovali sejam in raznim sestankom, pri katerih so pač sku-

šali sodelovati z mislijo in besedo. Za vse pa je bilo to zasedanje v življenju največje doživetje. Še bolj kot doslej vidijo, kako je Cerkev Kristusova res katoliška, kar pomeni: vesoljna, in kako se v Cerkvi kaže isti duh in ista vera na mnogotere načine.

Ta vesoljni cerkveni zbor bo za Cerkev Kristusovo res nov začetek razširjanja in poglobitve. Vedno bolj se vidi, kako je Cerkev nad vsem zemeljskim, a vendar sredi življenja. Cerkev je nad raznimi političnimi režimi, je nad narodnimi posebnostmi, vse plemeniti in dviga. To priznavajo tudi zastopniki drugih veroizpovedi, ki so imeli na tem zasedanju priložnost marsikaj videti od blizu.

Do prihodnjega zasedanja, ki bo šele jeseni, bodo delovale komisije škofov, ki so sedaj spoznale, kaj in kako je treba vse pripraviti, da gre delo pri zasedanjih hitro izpod rok.

Naša dolžnost je, da podpiramo to delo z molitvijo, saj smo udje Cerkve, ki je v dobi velikih posvetovanj.

V GLOBINO

V knjigo je prišla in na občnem zboru Britanskega sveta za pomoč beguncev je o njej govoril sam predsednik svetovne organizacije iz Švice. Barbara je njeno ime in pred nekaj leti je zapustila taborišče s svojo materjo. Mati je bila nesrečna. Ni bila rojena v Sloveniji, pač pa se je tja vrnila po vojni. Rodil se ji je otrok in otrokov oče ji je svetoval, naj gre čez mejo, češ da bo sam kmalu prišel za njo ter se bosta zunaj poročila. Ni ga bilo. Tako je ostala sama z otrokom, za katerega je živela ter je bil ves njen svet. Do vsega drugega je bila zagrenjena. Otroka ni pustila od sebe niti v šolo. Že v devetem letu je bil, pa je imel razum triletnega otroka, bil je brez discipline in tudi volje. Zdelo se je, da bosta mati in hčerka utonili v tujem svetu, ki ju ni razumel.

Starejša upokojena učiteljica se je zavze-

la za otroka. Z izgovorom, da bi ga naučila vsaj nekaj jezika, se je zanj zavzela ter si počasi pridobila zaupanje. Deklica je hitro začela napredovati, pokazalo se je, da je izredno razumna. Danes je v srednji šoli med najboljšimi učenkami...

Zakaj pripovedujemo zgodbo, ki jih je še kar lepo število v svetu? Radi bi povedali, da so poleg razuma in volje v človeku tudi čustva, ki prav tako spadajo k njemu. Človek naj se razvija kot celota! More v njem zamreti ta ali ona sposobnost, pa tudi čustva, ki so sama na sebi slepa, morejo razvoj zavirati pa tudi pospešiti.

Ako ne bi Barbara našla nekoga, ki se je zanjo zavzel, bi bil danes na svetu en otrok več zapuščen in v njem ne bi ostalo ničesar več lepega in dobrega.

Zgodba pa nam pove tudi, kakšne vrednosti je prava praktična krščanska ljubezen, ki čuti, da je človek marsikdaj bolj potreben prijazne besede kot kosa kruha. Bo še.

Prizor z II. vatikanskega cerkvenega zbora: V drugi vrsti sedita beograjski nadškof dr. Ujčič (levo) in ljubljanski nadškof dr. Vovk (desno). Sredi med njima zadaj: dr. Jezernik.

„To je pa tisočkrat res!“

(Iz spominov starega župnika)

Tisti čas je sedela v moji pisarni nasproti pisalni mizi gospa Apolonija in je imela žalosten obraz. Ker to ni bilo prvič, se nisem preveč vznemirjal zaradi njene žalosti in sem se pripravil na mirno in pazljivo poslušanje — kakor že petkrat ali tridesetkrat poprej...

Gospa Apolonija je dejala:

„Morate si vzeti deset minut, da me poslušate...“

Vedel sem, da bo najmanj petkrat po deset minut, morda celo uro, morda poldrugo... dve uri. Pa gospa Apolonija je nadaljevala:

„In morate mi dati dober svet, velik in

močan dober svet, da bom vedela, kaj mi je narediti. Tako ne more in ne more iti naprej!“

Pokimal sem in se nanovo pripravil za poslušanje. In sem slišal veliko takega, kar sem že vedel izza časa njenih prejšnjih podobnih obiskov pri meni, pa tudi nekaj novih reči je bilo v njenem pripovedovanju.

Mož ji je delal vse mogoče težave, sin ni nič rad ubogal, hči je ni imela nič več rada, sosedje so ji napravljali tisoč sitnosti — ves svet se je zarotil zoper njo. Tudi sama je že tako nervozna, morda celo sitna, da si ne more več prav nič pomagati. Ne more potrpeti, vsakemu nazaj govori, se jezi po tihem in na glas, tudi kaka kletvica ji uide, čeprav se kasneje kesa. Z eno besedo: tako ne more več iti naprej, nekaj se mora ukreniti, da se tem rečem naredi konec. Ali

naj zapodi nekaj svojih ljudi od hiše ali naj sama poveže punkeljc in gre nekam na oddih, morda k sestri v daljno mesto ali kam drugam. Saj tisto ni, da bi ne hotela nikoli več priti nazaj, toda ali bi ne bilo prav, da bi domačim in sosedom pokazala, kako potrebna jim je ... Ali bi ne bilo kar v redu, če bi jih prisilila, da ji pišejo in jo lepo prosijo, naj pride nazaj ...? —

Tako in podobno mi je razlagala in bilo je že cele pol ure, zakaj pripovedovati je znala vse drugače in vse bolj na široko, kot si upam jaz za njo na tem mestu ponoviti.

Ko je že nekoliko kazalo, da se bo vsaj za hip ustavil hudournik njenega pripovedovanja in bo čas, da tudi jaz kaj rečem, sem se odkašljaj in premaknil na stolu, da bi na ta način dal poudarek svojim besedam, ki sem jih imel že prav na koncu jezika. Takrat ...

Takrat je zahreščala in zaškripala avtomobilska zavora na ulici pred mojim župniščem in krik smrtnega strahu se je razlegel prav do naju skozi zaprto okno.

Gospa Apolonija je vzkliknila in jaz sem se odtrgal od svojega sedeža, kot bi mignil. Preden sem zvedel, kako in kaj se je moglo zgoditi, je bila gospa Apolonija na ulici in se je že sklanjala nad starejšo žensko, ki je ležala sredi ceste, povožena od avtomobila. Bila je nezavestna in poznal je nisem. Ne vedoč, če je mrtva ali ne, pa tudi ne, če je katoličanka, sem ji dal v naglici pogojno odvezo.

Toda gospa Apolonija se je čudno hitro uživala v svojo nalogo. Z nekaterimi naglimi gibi je ugotovila, da ženska ni mrtva, da tudi polomljena ni, ampak samo nekoliko obdrgnjena in omamljena od hudega udarca.

„Vode!“

Kot blisk sem planil v hišo in prinesel lonec napolnjen z vodo. Takrat je imela gospa Apolonija že polne roke obvez in nekakih cunj, sam Bog ve, kje jih je bila vzela v taki

Bodočnost pripada onim, ki verujejo, ne pa skeptikom in dvomljivcem. Bodočnost pripada onim, ki ljubijo, in ne onim, ki sovražijo.

Pij XII.

naglici. Spretno kot najboljši zdravnik je umila rane ponesrečenke in jo medtem že tudi pripravila do tega, da je odprla oči. Kot da zavija testo za potico, s tako spretnostjo je naredila nekaj obvez na rokah in nogah ranjene ženske, potem je pogledala prepadenega voznika poleg sebe in vzklikala kot mogočen vojskovodja:

„V avto in v bolnico z njo!“

Pograbila je ponesrečenko na enem koncu in mignila vozniku, naj prime na drugem. S trepetajočimi rokami je poprijel. Jaz sem skušal po svoje pomagati, pa mi je odkimala, naj pustim. V hipu sta jo imela v vozilu in voznik je sedel na svoje mesto.

Mislil sem, da se bo gospa Apolonija vrnila v mojo pisarno, ko ni bilo videti nič hudega. Ona pa je rekla:

„Zdaj kar pozabiva na tiste marnje, pridem ob drugi priliki.“

Odpeljala se je z ranjenko v bolnico.

*

Tri dni pozneje je spet prišla. Izrazil sem ji svoje odobravanje in pohvalo za vse, kar je bila naredila.

„Kaj boste govorili, kar pustite to! Ob tuji nesreči človek nehoté pozabi na svoje bolečine in se loti pomagati, če kaj more. Kar zamerila sem vam, ko ste mislili, da jo bom samo pustila v avtomobilu. Kaj pa, če bi se ji med potjo vendarle kaj poslabšalo! Kdo ve, koliko je imela pretresljajev! Bilo bi mogoče, da bi mi ženska še umrla na poti. In kaj potem?“

Prikimal sem. Res, kaj potem? Dobro sem vedel, da je imela gospa Apolonija stokrat prav. Toda prišla mi je skoraj hudobna misel:

„Gospa Apolonija, kako prav bi bilo, če bi se vselej takrat blizu vas kaka ženska ponesrečila, kadar začutite nad seboj vse težko breme svojega življenja! Vselej bi bilo v hipu vse pozabljeno in vaše težave bi se vam zdele samo marnje, kakor je bilo zadnjič ...“

Pogledala me je tako, da ni obetalo veliko odobravanja. Že je hotela ziniti, pa sem z veliko odločnostjo zamahnil z roko.

„Nisem tako hudo mislil, gospa Apolonija! Vseeno vam bom nekaj povedal. Prav nič ne želim, da bi bilo tako, kot sem poprej rekel.

Eno misel pa le premislite! Vsako minuto, ki jo midva preživiva na svetu, je na stotine ljudi na raznih koncih sveta v smrtnem boju. Pravijo in pišejo, da vsak dan umrje na svetu blizu 200.000 ljudi. Vi znate živo in globoko misliti. Ali bi se ne mogli prav tako živo zamisliti v tega ali onega umirajočega, ki se ravno tisto uro poslavlja od sveta, ko si vi tako strašno ženete k srcu svoje domače in sosednje neprilike? Res ne morete biti povsod zraven tako, kot ste bili zadnjič, ko se je ona ženska ponesrečila, toda z mislimi bi zmerom lahko skočili h kaki ubogi osebi na njeni smrtni postelji, če sploh ima smrtno posteljo. In bi zraven pomislili tole: Kaj bi dala ta ženska, če bi mogla zdajle biti na mojem mestu: živa, zdrava, sita, gospodarica svojega doma in svoje družine...?!

Na široko je odprla oči. Videl sem, da jo je moja misel zadela. Vendar se ni dala tako hitro premagati in je nekoliko ponarejeno rekla:

„Same misli na kaj takega niso to, kar je resnica. Kaj pa naj naredim za one umirajoče ljudi — samo v mislih...?“

„Kaj naj naredite? Zelo dosti lahko naredite. Saj ste katoličanka in morate vedeti, da smo vsi ljudje otroci nebeškega Očeta in bratje med seboj. Molite lahko za umirajoče in za njihov dušni blagor lahko darujete svoje sitnosti, svoje trpljenje in svoje težave. Ob takih mislih pa lahko pozabite na vse take „marnje“ in spoznate, kako dobro se vam godi na svetu kljub vsemu, kar Bog dopušča, da pada na vaša ramena...“

Se sem hotel govoriti, pa je tako vdano povesila oči, da sem ji moral kar priznati z nadaljevanjem svoje pridige. Umolnila sva za nekaj hipov in medtem sem jaz tudi sam sebi dajal dobre nauke — seveda tako po tistem, da gospa Apolonija ni vedela zanje.

Naenkrat se je dvignila, mi pogledala naravnost v oči in rekla:

„Kar ste zdaj povedali, je pa tisočkrat res!“

Segla mi je v roke in brez besede odšla.

*

Seveda sem jo pozneje še dostikrat videl. Tudi v mojo pisarno je še večkrat prišla. Nikoli več pa ni dejala, da „tako ne more več naprej...“ (Iz „Ave Maria“)

za naše može

Skvarjen zajtrk

Znani filozof Leisegang je v osvetlitev, kako različna je ženina in moževa govorica in kako usodno utegne biti nerazumevanje teh razlik, napisal kratek podlistek s takole vsebino:

Nedelja opoldne; miza za zajtrk je pogrnjena in prikupno pripravljena ter s šopkom cvetlic okrašena. Hišni gospodar sedi v naslonjaču, še brez ovratnice, neobrit in v copatah; bere uvodnik v dnevniku, ki ga je pravkar prejel.

Gospodinja ima lepo urejene lase in novo obleko. Vsa žari od veselja in živosti. Ko mu drugič naliže kavo, reče smehljaje se: „Brati pri jedi ni zdravo!“ Mož začudeno zamrmra: „Kako?“ in nemoteno dalje bere.

Na čelih obeh je že opaziti oblake nejevolje. In res: v petih minutah se že razlega po hiši pravi prepir. In kaj je bil vzrok?

„Jezikovni nesporazum,“ bi rekli. Če bi prevedli ženine besede v govorico moža, bi se njene besede glasile: „Želim, da se zabavaš z menoj, ne z branjem, da mi pohvališ lepo obleko, urejeno frizuro in dobro voljo; če pa lista takoj ne odložiš, jih boš še lepe slisal!“

In res, čez pet minut jih je že slisal — on in vsa hiša. Ona pa si je na tihem mislila: „Ko si bil še ženin, nisi nikoli prišel predme tako zanemarjen in neobrit. Tudi mojo zunanost si zmeraj rad občudoval. Poleg drugih lastnosti je bila prav ta ena izmed tistih, zaradi katerih si se mi priljubil in sem te vzela. Ti seveda misliš, da je zakonska pogodba važna, pa enega važnih pogojev ne upoštevaš več. Izgubil si namreč oči za to, da sem žena, ki sem se prej in sedaj lepo oblekla le zaradi tebe in si tudi danes uredila lase zato, da bi tebi ugajala. Ti me pa še ne pogledaš ne, me nič več ne občuduješ, se za mojo zunanost nič več ne zanimaš. Ali me nimaš več rad?“

Z nespametnim: „Kako-o-o?“ je mož dokazal, da je topo obvisel na črki, ne da bi bil duha in smisel njenih besedi vsaj od da-

leč zaslužil. Prav tako ni mogel razumeti, da bi tako nerazumevanje utegnilo pomeniti za ženo ne samo razočaranje in jezo, temveč tudi začetek dolgotrajnega, včasih neozdravljivega živčnega bolehanja.

Tako se godi večini moških. Ne razumejo ženine govorice, zato pa je pokvarjen ne samo zajtrk, marveč z njim še toliko drugih lepih trenutkov.

Moški premalo pomisli, koliko napora žena vloži v malenkosti, da mu dobro skuha, pripravi njegovemu okusu priljubljeno jed, da se lepo obleče, da je urejena in ljubka. Žalostno bi bilo za ženo, ko bi tega čuta ne imela, ko bi premalo dala na svojo zunanost, ker zanemarjena žena za moškega nikoli ni privlačna. Zato pa je tembolj čudno, da moški dobre lastnosti žene, ko se za svojo zunanost potruži zato, da bi mu ugajala, ne znajo dovolj ceniti. Pozabljajo, kako živo se žena zanima za oblačenje: po večkrat na dan se preobleči ni povprečni ženi nič preveč, za moškega je pa že enkratno oblačenje na dan nadležno; če ga žena sili, naj se preobleče ali preobuje, ko pride blaten domov, bi utegnila naleteti na tak odpor, da bi bilo takoj tudi kosilo skvarjeno.

Ženska da zelo veliko na zunanost, in sicer na svojo, ne toliko na možovo. Zato večkrat vidimo zakonski par, kjer je žena vsa kakor „iz škatlíce“, čedna in skrbno oblečena od nog do glave, mož pa zanemarjen. Nekatere tudi otroke oblečejo in zlikajo, kakor se spodobi, moža pa povsem puste; nič jih ne zanima, ali je umit, preoblečen, opran, zašit in zlikan ali ne.

Ko se zakonci na sprehodih srečavajo, ženska malokdaj premeri moškega, vselej pa žensko in v hipu vidi, kako je oblečena. Moški navadno nič posebnega ne vidi, ženskim očem pa nobena pričeska in „šminka“ ne uide.

Carnegie pripoveduje o svoji stari materi, ki je umrla v starosti 98 let. Malo pred smrtjo so ji pokazali njeno sliko izpred več ko 30 let. Oslabele oči niso več dobro razločile podobe in edino vprašanje, ki ga je postavila, je bilo: „Katero obleko sem pa takrat imela?“ Ženska, ki je bila že na pragu večnosti, ki niti svojih snah in sinov ni več razločila, se je torej še vedno zanimala za obleko, ki jo je nosila pred 30 leti.

Ko bi znali možje žensko nečimrnost bolj

ceniti, ko se ne bi iz nje „norčevali“ ali jo celo kot napako grajali, marveč jo pohvalili in ji ob primerni priložnosti dali tudi priznanje, ki je lahko tudi le ena sama besedica pažnje: „O, kako si lepa!“ ali: „Izredno se ti poda!“ — bi bile žene mnogo zadovoljnejše in srečnejše. Moževe oči se morajo navaditi tudi na ženi take stvari videti in jih pohvaliti. Zvesta žena, ki se zato lepo oblači, da bi možu ugajala, to tudi povsem zasluži. Mnogo trenj, težav in sporov v zakonu bi bilo manj, ako bi imeli možje več smisla in pažnje za ženino zunanost. Mnogi vzgojitelji so v svoji gorečnosti grešili, ko so grmeli zoper žensko nečimrnost in niso pomislili, da pobijajo žensko lastnost, ki ne samo, da je ena temeljnih znakov njene plemenitosti in časti, torej lastnost, ki jo je Stvarnik v srce položil, temveč je obenem ena odlik, po katerih tudi moški svet deli žene v prikupne in odbijajoče, torej odlik, ki privlačujejo ženo k možu, a tudi moža zblizujejo z ženo.

Dr. A. Trstenjak

Na sveto noč

Vse lučke v kamri, vrisk src, otrók,
voščila dragih in darovi blagih rók,
kadila vonj, molitve skrivna moč;
dehtenje smrek, koraki v sveto noč,

kramljanje trudnih, ki hité domov,
vse pesmi svetonočne, spev zvonov
se zлива v čudovito glorio,jo,
ki k zvezdam gre, se vrača na zemljó.

Predrage sem in dom srčno objela
in lučko k jaslim bornim sem prižgala,
na glavo toplo hadro zavezala,

ki ljuba jo je roka v dar mi dala.
O, v barve njene sreč je sto nabrala;
spomine moje bo in misli grela...

Milka Hartman

LEP POKLIC

„Sem Frančiškanska Marijina misijonarka, Slovenka. Že 12 let živim v Franciji. Naš samostan je bil prej na Mirji v Ljubljani. Danes pa so samostani v Sloveniji, kakor vam je znano, nasilno ukinjeni. Zato živim sedaj v Franciji. — Prosim, da bi naš red predstavili tudi slovenskim dekletom v Zapadni Evropi. Morda bo ta ali ona občutila v sebi poklic za sestro in delo v misijonih. Prej smo imeli v Ljubljani mnogo poklicev. — V Nemčiji ima naš red svoj samostan v Bochumu, Christ-König-Kloster, Steinring 28. V Eichgrabenu pri Dunaju pa je noviciat,“ tako se glasi pismo slovenske misijonarke, ki živi v Franciji.

Red „Frančiškanskih Marijinih misijonark“ šteje danes 10.200 sester. V 64 različnih deželah Evrope, Amerike, Azije in Afrike ima okrog 400 samostanov in ustanov. Sestre oskrbujejo 90 bolnic, 43 ženskih klinik in 29 domov za gobavce. V svojih 293 šolah različnih stopenj vzgajajo in poučujejo okrog 100.000 deklet. Red oskrbuje tudi otroške vrtce, poklicne šole, penzionate, socialne ustanove, domove za onemogle itd.

Res, veliko nalogo si je zastavil red Frančiškanskih Marijinih misijonark. Sestre vodi pravi krščanski idealizem in ljubezen do bližnjega. „Cerkvi, dušam velja naša ljubezen, žrtev in molitev; Kristus na oltarju pa je misijonar našega reda,“ je zapisala njihova ustanoviteljica. Lep je poklic misijonarke! Sestra-misijonarka je pionirka za resničen napredek!

(Nasov slovenskih sester v Franciji: Sr. Marija Therese, f. m. m., Auch (Gers), 19 rue Angerville, France.)

Zgoraj:

Po 29 letnemu delu v misijonih sta misijonarki prišli na obisk k materi v domovino.

Spodaj:

Sestra, Misijonarka Marijina poučuje kitajsko mater in ji pomaga vzgajati otroke.

Danes pa spet nekaj za vas, drage kuharice! Priporočam vam recept za slaščico, s katero se boste postavile ob slavnostnih prilikah.

Smetanova rulada: Testo: 4 velika jajca, 3 vel. žlice vode, 1 žličko limonovega soka, 200 g sladkorja, 100 g bele moke, 75 g krompirjeve moke (Kartoffelmehl ali Gustin), 1 zvrhano žličko pecilnega praška. Krema: 200 g masla ali fine margarine, 150 g sladkorja, 2 rumenjaka, 1 žličko drobno zmlete prave kave. Potrebujete še $\frac{1}{4}$ l stepene sladke smetane, slabo $\frac{1}{8}$ l močne sladke črne kave, 2 žlički ruma ali finega žganja. Iz testa spedite biskvit! Testo pa takole pripravite: rumenjake in sladkor penasto umešajte in dodajte vodo in limonov sok, da dobite gosto kremasto maso. Nanjo zdevajte trd sneg, ki ste ga stolkle iz beljakov. Obe moki dvakrat presejete s pecilnim praškom, stresite vrhu sneg in vse previdno premešajte! Že med delom vključite pečico (pribl. 200° C). Pekač — najprimernejši je v velikosti 30x45 cm — obložite s pergamentnim papirjem, katerega morate skrbno namazati z maslom. Testo pecite pri 250° C 12—15 minut. Medtem si pripravite s sladkorjem posut bel papir ali vlažen prtč v velikosti pekača. Pečeni biskvit obrnite nanj, če se papir nerad loči, ga pomažite

z vlažno krpo. Zdaj zvijte široko rulado in jo pustite ohladiti! Popolnoma hladno spet razvijte in namažite s kremo! To pripravite, če maslo, sladkor in rumenjake zelo penasto umešate, h koncu pa dodajte še zmleto kavo. Slaščica bo zelo sočna, če testo prepojite s sladko črno kavo, ki ste jo odišavile z rumom. Vrhu kreme namažite smetano, zvijte rulado in jo poljubno okrasite. Lahko si del kreme prihranite v ta namen, lahko jo pomažete s smetano in posujete z grobo ribano čokolado. Manj spretnim kuharicam pa priporočam, da se zvijanju rulade izognejo in biskvit prerežejo v 3 enako široke pasove, ki jih potem pomažete in položite drugega vrhu drugega. Tudi v tej obliki se da slaščica zelo lepo okrasiti.

Enostavnejša, a tudi zelo dobra je **kakao torta**: (10 dkg margarine, 2 celi jajci, 30 dkg sladkorja, 6 kavnih žličk kakaa, 3 dcl mleka, 35 dkg moke, 1 pecilni prašek, nožev vrh cimeta. Rabite namesto nadeva marmelado in kot namaz pa limonov led, 25 dkg sladkorne moke in sok 1 velike limone).

Celi jajci, margarino in sladkor penasto umešamo. Ko dobro naraste, dodamo kakao, cimet in moko, ki smo jo s pecilnim praškom dvakrat presejale. Med mešanjem dolivamo mleko. Tortni model s premerom 26 cm pomažemo z margarino in posujemo z moko, vlijemo vanj gosto tekoče testo in pečemo v srednje vroči pečici (200°—250° C)

Ko pade sneg, postane sankanje največje otroško veselje.

približno 1 uro. Ohlajeno torto dva- ali enkrat prerežemo in namažemo z marelično marmelado. Po vrhu lahko samo potresemo s sladkorno moko ali pa namažemo z limonovim ledom, ki ga dobimo, če med sladkor zmešamo limonov sok. Z mazanjem pohitite, ker se led naglo strdi.

Pa še nekaj za naše bolnike. Marsikatere- mu nadležni kašelj niti ponoči ne da miru. Temu pripravite preprosto, pa učinkovito domače zdravilo! Oskrbite si veliko, lepo okroglo črno redkev, izvotlite jo in v vdolbinico nadevajte medu! Pustite pol dneva ali čez noč stati! Napravil se bo sok, ki ga bolnik uživa zjutraj in zvečer. Vselej redkev napolnite znova in ponavljajte, dokler se redkev ne izsuši.

Okrevancem se bodo moči hitreje povr- nile, če bodo uživali naslednje krepčilo: vmešajte 30 dkg surovega masla, 15 dkg sladkorja in 2 rumenjaka. Dodajte 15 dkg kakaa in 50 dkg medu. Mešajte par minut na štedilniku, da se segreje, zavreti pa ne sme. Hladno vlijte v majhne kozarce in jih zavežite! Po kosilu in večerji uživa okre- vanec 1 žlico krepčila v skodelici vročega mleka.

Pozdravljene do prihodnjič!

družina in vzgoja

Otrok in vzgoja

Otroku so že v prvih letih poleg same ne- ge potrebne tudi **krepostne vaje**, ki pa se vršijo sprva bolj s fizično pomočjo mate- rino. Pri jedi otrok hlasta, vse pomaže; ma- ti ga uči, kako mora jesti. Otrok se nesra- mežljivo vede, mati mu to zabrani; otrok se razgali, mati ga pokrije. Ko drugi molijo, drži mati otroka, da je tisti čas pri miru, in mu sklene roke k molitvi. Tako se otrok nevede privadi redu, snaznosti, sramežlji- vosti, lepemu vedenju. Ko pa otrok že začne malo misliti, tedaj ga privajamo dobremu in odvajamo slabega tudi z **zapovedjo** in **prepovedjo**. Od tega trenutka naprej po-

Zima v domačih krajih

staja prav verska pobuda tudi odločilen neposredni faktor vse nadaljnje vzgoje otrok. „Ne le jaz in oče, tudi Jezus tako hoče!“ bo mati razlagala otroku.

Mati naj otroka že zgodaj navaja zlasti k **zatajevanju samega sebe**: n. pr. da hodi ob uri spat in da ob uri vstaja, da nima ne premehke ne pretople postelje, da ne teži po samih začimbah in da vzljubi snaznost, pa tudi resnico in poštenost, da se ne vdaja lenobi itd. Mati, ki bo vse to prav opravila, s kasnejšo spolno vzgojo otroka ne bo ime- la posebnih težav.

* Angleški škof je napisal pastirsko pi- smo o vzgoji mladine. Med drugim je za- pisal: Otrok, ki nikoli ne vidi očeta in ma- tere, da bi se pokrižala, ne bo nikoli krščan- sko vzgojen.

slovinci doma

Končno je prvi električni vlak pripeljal v Ljubljano. Po osmih letih dela so elektrificirali progo Postojna—Ljubljana—Zalog. Električni vlaki vozijo hitreje in ceneje. — V Vnanjih goricah pri Ljubljani so začeli graditi nov vodovod. — V Tolminu je začela obratovati tovarna mlečnega sladkorja, v Ljutomeru pa tovarna močnih krmil. — V Novi Gorici so uredili novo avtobusno postajališče. — Na Trati pri Škofji Loki so dokončali gradnjo nove ljudske šole. — V Kopru so odprli nov zdravstveni dom.

Pri Komnu na Krasu raziskujejo tla, ker mislijo, da bodo v globinah zemlje našli nafto. — V Ljubljani prideta na vsakih 100 ljudi dva in pol telefonska naročnika, V Švici pa pride na 100 ljudi 25 telefonov. — Izšel je prvi del prvega slovenskega tehničnega slovarja, besednjaka s tehničnega področja. — Akademija znanosti in umetnosti v Ljubljani pripravlja veliki znanstveni besednjak slovenskega jezika.

Statistika je pokazala, da je bilo 31. 3. 1961 v Sloveniji, ki je imela 1.522.227 prebivavcev 31.428 Hrvatov, 13.610 Srbov 1.384 Črnogorcev, 1.010 Makedoncev. V okviru slovenske republike je bilo od manjšin 10.498 Madžarov ter 3.072 Italijanov. Od drugih narodnosti so naštetih 584 Čehov, 282 Albancev-Siptarjev, 180 Bolgarov, 135 Turkov, 71 Slovakov, 48 Romunov in 3.700 drugih. — Istočasno pa je bilo na Hrvatskem 39.103 Slovencev, v Srbiji 19.957, v Bosni 5939, v Makedoniji 1.147 in v Črni gori 819 Slovencev. — V Sloveniji so našeli 15.000 ljudi z visokošolsko izobrazbo, od tega 11.300 moških.

V Ljubljani na Šmartinski cesti se je zgodila naslednja prometna nezgoda: Kolesar je prehitel pešca, ga zadel s komolcem in pri tem izgubil ravnotežje in padel. Tedaj pa je za njim privozil traktorist s traktorjem in prikolico. Skušal se je kolesarju izogniti, a je kljub temu z desnimi kolesi traktorja zapeljal čezenj. Kolesar je bil pri priči mrtev.

V Plastiščah v Beneški Sloveniji živi družina Ivana Kufola na svojem posestvu že 337 let. Družina Valentina Ruklja pa živi na svojem koščku zemlje že 331 let. Nikjer drugod v videmski provinci Italije niso mogli najti družin, ki bi dalj časa že delale na svojem posestvu.

Ali so verniki v domovini svobodni?

Kristijan pokaže svojo vero s tem, da moli, da obiskuje ob nedeljah sv. mašo, da prejema zakramente. Kadar teh verskih dolžnosti iz strahu pred neljubimi posledicami ne sme javno vršiti, je vernik nesvoboden pri izpovedi svoje vere. Žal je tako še danes pri nas doma, kar potrjujejo naslednja dejstva:

Mnogi Slovenci v domovini (predvsem učitelji, višji uradniki...) se še danes bojijo dati svoje otroke krstiti iz strahu, da bi zaradi tega izgubili službo. Če so kljub temu skoraj vsi otroci v Sloveniji krščeni, to ni znak verske svobode, saj vemo, da dajejo mnogi starši svoje otroke krstiti naskrivaj.

Glede birme velja isto kot glede krsta. Ali je to znak verske svobode, da starši pošiljajo svoje otroke k birni v druge kraje, kjer jih nihče ne pozna, ker se bojijo priti ob državno službo?

Še hujše kot glede krsta in birme je vprašanje cerkvene poroke v Sloveniji. Ni malo primerov, da se zaročenci iz strahu, da ne bi izgubili službe, cerkveno sploh ne poročijo. Drugi storijo to naskrivaj ali med svojim bivanjem v inozemstvu.

Slovenskemu fantu, ki služi vojake, ni dovoljen vstop v cerkev, kadar nosi uniformo. (Podobno je bilo v Nemčiji pod Hitlerjem!)

Slovenski izseljenci obžalujemo, da oblasti vere ne upoštevajo, kot bi bilo treba. V novo leto 1963 stopamo z željo, da bi se to neznosno stanje kmalu uredilo. Potem bomo z večjim veseljem prihajali v domovino na obisk.

RES LEPSIH FANTOV NI

Res lepših fantov na svetu ni, kot so dolenjski furmani.

Po belih cestah hodijo in sladko vince vozijo.

Večerja je pripravljena, na mizo je postavljena.

Preljuba Urška, kelnarca, kol'ka je najina rajt'nga?

konjič je tvoj, vozič je tvoj, preljub moj fantič, ti s' pa moj.

slovinci v evropi

V ANGLIJI

London: Do časa, ko tole pišemo, smo lepo opravili Miklavževe večere v Rochdale, kjer so prvič nastopili že tu rojeni otroci kot angeli v odlomkih spevoigre „Miklavž prihaja“; in tudi v Londonu, kjer smo pa opravili brez njih, pač pa so parklji pokazali, kaj bo 22. decembra v Bedfordu. Seveda bomo mogli o tem kot tudi o prvi slovesni maši, ki jo bo daroval g. novomašnik Štefan Falež prav tam, sporočiti šele v prihodnji številki „Naše luči“. — V januarju bo na prvi petek zvečer ob 8. uri sv. maša v naši kapeli, kakor tudi potem na drugo nedeljo, t. j. 13. januarja ob 5. uri popoldan.

Poroka: V cerkvi Marije Pomočnice, Fenton S. O. T., sta se poročila 8. decembra Amy Evans in Stanislav Groznik. — Čestitamo!

Blagoslovi domov: V zadnjem času so bili blagoslovljeni domovi: Knafličev v Mansfieldu, Skopenjev in Stipičev v Derbyju in Bratinov v Todmordenu, Lancs. — V zadnjih letih je tendenca po manjših in bolj praktičnih domovih. V nekaj primerih pomeni blagoslov, da so sezidali nov dom z vsemi modernimi pripomočki za ogrevanje itd.

V BELGIJI

Liège—Limburg

Tretjo nedeljo v novembru je igralska skupina v režiji g. Ivana Kodeha v Eisdenu ponovila narodno igro „Glavni dobitek“. Nastopila sta tudi moški zbor „Jadran“ iz Charleroi in moški zbor „Slomšek“ iz Eisdenu. Pevci in igralci so za doživeto podajanje prejeli navdušeno priznanje. Večer je potekel v prav veselem razpoloženju. Rokom iz Charleroi, ki so znova pokazali, da imajo zelo lepe igralske in pevske darove, se za obisk prav toplo zahvaljujemo.

V družini g. Henrika Goleta iz Mechelena so že pred časom dobili ljubko hčerko, ki je pri sv. krstu dobila ime Milenka. Čestitamo!

V Genku je bila operirana ga. Francka Avsec iz Viemesmeera. Prav tam je bil na slepiču operiran g. Bernard Zabot iz Genka. G. Martinu Kosu iz Leuta se je zdravje obrnilo na bolje. Bolehal je dalj časa. Na bolniškem odmoru v Lanakenu je g. Jurij Ja-

kelj, režiser in podpredsednik društva „Slomšek“ iz Eisdenu. Mnoge naše rojake muči rudarska bolezen. — Vsem našim bolnikom pošiljamo posebne pozdrave.

V Diepenbecku je po kratki bolezni v 82. letu starosti v Gospodu zaspala vzorna mati številne družine, soproga najstarejšega Slovence v Belgiji g. Franca Cesarja, ga. Rozalija Cesar, rojena Koschill, madžarskega rodu. Dokler je mogla, se je zelo rada udeleževala slovenske službe božje. Imela je mnogo srca za slovensko stvar v tujini in slovenskega izselj. duhovnika je vedno sprejemala s pristno materinsko skrbnostjo. Za njen dober zgled in dobroto se ji iskreno zahvaljujemo. Njen pogreb je pokazal, kako so vsi spoštovali to blago mater. Na čelu dolgega spreveda sta plapolali zastavi Društva sv. Barbare iz Eisdenu in društva „Slavček“ iz Waterscheja. Ob grobu so ji naši pevci zapeli žalostinko. Soprogu g. Francu, sinovom in hčeram, posebno še gg. Jožetu in Janu, izrekamo krščansko sožalje. — Naj bo Bog njena nagrada!

Dramatski odsek Društva sv. Barbare v Eisdenu je priredil 4. 11. v dvorani Con-

Prizor iz igre „Glavni dobitek“ v Eisdenu v Belgiji (spredaj Franc Plešnik in Ivanka Janežič, zadaj Vili Kotnik in Štefka Krajnc).

cordia v Vuchtu lep večer v polni dvorani. Režiser g. Lojze Rak je pokazal na odru z igró „Poslednji mož“ življenje takozvanih boljših krogov v mestu. Po igri je bila pristna domača zabava s srečolovom. — 9. 12. pa nas je obiskal Miklavž. Naši mali so podali trodejanko „Matiček se je zmotil“ in več lepih deklamacij (delo naše kulturne delavke ge. Trkajeve). Julči Gostiša je ganljivo podala žalostinko pokojnima Štefanu Roglju in Antonu Globokarju. Za zaključek so otroci zapeli ob jaslicah božično pesem, ki jo je spremljala Julči Gostiša s kitaro. Veseli smo, da se naši mali radi učijo in dobro obračajo na odru. Zahvala za prireditvev pa gre predvsem g. Raku in ge. Trkajevi.

Charleroi-Mons-Bruxelles

Na povabilu društva „Slomšek“ v Eisdena je naš Dramatski odsek iz Charleroi ponovil v nedeljo, 18. nov. zanimivo komedijo „Glavni dobitek“. To pot je bilo prvič, da so bili naši povabljeni v Eisden. Tako igralci kot pevci „Jadrana“ so se na prireditvi dobro odrezali ter želi priznanje vseh navzočih. Rojaki v Eisdenu so videli, da v Charleroi ne znamo le dobro peti, temveč tudi dobro igrati.

Več rojakov — upokojenih rudarjev — boleha doma: tako g. Franc Pisarič, g. Franc Umek iz Farcienes. Poslabšalo se je zdravje g. Ivanu Strgulc, ki se zdravi v sanatoriju La Bruyère. Želimo vsem okrevanja.

Dne 22. novembra sta se v Eisdenu poročila g. Peter Ščap in ga. Ivanka Kopin, vd. Bunčič. Oba sta doma iz Štajerske in sta bivala prej tu med nami. Želimo jima v novem življenju božjega blagoslova!

V FRANCIJI

Pas-de-Calais

Rojaki iz Lille in okolice so se zbrali 2. dec. k duhovni obnovi za advent in k miklavževanju. Lepo število rojakov iz Armentières se je tudi pridružilo, tako da je bil uspeh res lep, zlasti po zaslugi č. sester Pomočnic duš v vicah, ki so dale na razpolago prostore in obložile mize z dobrotami. Vsem, ki so pripomogli do tako lepega večera, najlepša zahvala!

Sv. Barbaro smo praznovali po vsakoletni tradiciji z mašo v Sallaumines, pa tudi z družabnim sestankom v dvorani Mlinar, kjer smo pa brúdko okusili izgubo gospe Mlinarjeve, ki nas je vsako leto tako lepo sprejela in postregla.

V Bruay-en-Antois je 9. decembra prišel sv. Miklavž z zelo hudimi peklenščki. Obdaroval je vse male in precej velikih. Komični prizor „Dva gluha“ kot igra „Miklavžev prihod“, sta nas spravila v prijetno razpoloženje. To zadnjo igrico je spisal naš režiser g. Ivan Kolenc sam.

25. novembra je bila oblita s krstno vodo Nadine Dewarumez, hči Andreja in Marije Terezije Simončič. Botrovala sta Jean Simončič in Jeannette Dewarumez. Mali in staršem čestitke in božji blagoslov!

Pariz

Slovenci imamo vsako nedeljo skupno sv. mašo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6, métro: Sèvres-Babylone. — Slovenska pisarna (7 rue Gutenberg, Pariz 15, pritličje, levo, BLOmet 89-93) je odprta vsak torek in četrtek popoldne.

Poročila sta se Lucijan Božič iz Tominja v Trnovem na Primorskem in Pavla Mezgec iz Slivja, prav tako na Primorskem. Obilo sreče!

G. Cirilu Guštinu je 27. novembra v Št. Jerneju na Dolenjskem umrla njegova mati, Frančiška. Naše sožalje!

11. nov. je lepa skupina Slovencev iz Pariza šla v Reims, kjer so se nam pridružili še nekateri Slovenci iz bližnje in daljne reimske okolice. Dopoldne smo si ogledali lepo starodavno katedralo, kjer smo imeli sv. mašo, popoldne pa smo obiskali drugo zanimivost Reimsa: šampanjsko klet. Čeprav se je vreme malo kujalo, smo bili vsi dobre volje. Škoda, da je imel naš fotograf pokvarjen film in da vam ne moremo pokazati kakšne lepe slike.

Miklavžev obisk smo praznovali v nedeljo, 9. dec. po maši. Najprej so nas Henrik Gracej, Franc Furlani in Jože Boštjančič s kratko šaljivko „Pri fotografu“ spravili v dobro voljo, potem je pa sledil Miklavžev prihod, ki je bil obdan od številnih angelcev, a tudi parklja ni manjkalo. V svojem resnem govoru je Miklavž povedal nekatere

potrebne resnice, potem pa razdelil svoje darove. Vsem, ki so sodelovali, prisrčna hvala.

Puy-de-Dôme.

— Charbonnier: Renkovo družino je zadela težka žalost. 16. avg. je umrl Janez Renko, rojen leta 1899 na Do-

V tišini zavetišča „Naše Gospe miru“ v Audreghies ob belgijsko-francoski meji bo prihodnji mesec *dopolnil svojih 80 let* starosta slov. izseljenskih duhovnikov, msgr. Valentin Zupančič, rojen v Mostah pri Ljubljani 14. febr. 1883, v mašnika posvečen 15. jul. 1908, prej župnik v Polhovem Gradcu, nato pa dol-

go let voditelj in učitelj rojakov-rudarjev v Pas-de-Calais v Franciji. Za njegov god in ob vstopu v 81. leto mu kot soustvaritelju „Naše luči“ priskrbeno čestitamo!

Na sliki: Rojaki iz severne Francije s č. g. Kavalarjem so pred nekaj meseci obiskali msgr. Zupančiča in se z njim skupaj slikali.

bovcu pri Trbovljah. V Francijo je prišel oktobra 1924. Stalno je delal v rudniku in rudarska bolezen ga je strla, da ni mogel dalje uživati sadov svojega dela, ko si je zgradil lepo hišo. Ženi Justini, sinu Janku in hčerki Justini izrekamo globoko sožalje.

Beaulieu: 16. sept. je v Senovem pri Brestanici (Rajhenburg) umrl Ivan Meh, star 60 let. Prišel je na delo v rudnik v Francijo l. 1925. Leta 1946 se je vrnil v domovino, prišel nazaj v Francijo l. 1958. Letos pa si je zopet zaželel, da bi v domačem kraju preživel svoja zadnja leta. Toda že drugi dan po povratku domov je odšel v večno domovino. Doma zapušča ženo Marijo in tri otroke: Slavko, Tončko in Karla, katerim izrekamo svoje sožalje.

Seine-et-Marne. — Chevrainvilliers: 27. 10. se je poročila Kristina Duh, doma iz Gomilic v Prekmurju. Za življenjskega druga je vzela Rollanda Legros. Vse najboljše!

Ob Luksemburgu

Aumetz: Miklavž se je tudi letos zvesto držal obljube, ki nam jo je bil dal lansko leto in nas obiskal kljub slabemu vremenu.

Prinesel nam je marsikaj dobrega in okusnega, pa zanimal se je tudi, kako nam gre, za naše zdravje in za naš duhovni napredek: ali znamo moliti in ali smo se kajboljšali od lanskega leta. — Važna vprašanja, vredna premisleka!

Drugega ni nič osebnega pri nas. Mraz pritiska mogoče še bolj kot drugod. Na rudniku se je precej hudo ponesrečil Francelj Pintar in je moral v bolnišnico. Naj na tem mestu omenimo tudi njegovo poroko, ki je bila pred par meseci; vzdel je domačinko. Bog daj, da bi se kmalu vrnil iz bolnice in da bi se dobro pozdravil. — Javiti moramo tudi smrt Milana Paravine, doma blizu Plitviških jezer. Umrl je 12. nov. zaradi kapi. Je še delal in še ni bil toliko star. Bil je pravoslavne vere, in je zato pogrebne obrede opravil pravoslavni duhovnik. Bog mu daj večni pokoj!

Tucquegnieux-Marine: V petek, 7. decembra je v bolnišnici Briey umrl rojak g. Ciber. Imel je kamen na pljučih 100% in je zelo težko dihal. Pokopali smo ga v ponedeljek, 10. dec. ob obilni udeležbi ljudstva. Ženi in otrokom iskreno sožalje!

Kako bo v letu 1963 res ne vemo, saj moramo zopet poročati žalostno novico. Pred vojsko je živela na Marini vneta cerkvena pevka ga. Grudnova, rojena Hika. Bila je tudi delavna članica tamburaškega in dramskega odseka. Med vojsko se je preselila v Giraumont, kjer se je po smrti svojega moža poročila z rudarjem Levstek-om. Dne 13. nov. je v starosti 59 let za vedno zapustila moža, sorodnike in znance. V velikem številu so jo prišli kropiti in lepa udeležba pri pogrebu priča, da jo bomo ohranili v najlepšem spominu. Škoda, da je bil naš izselj. duhovnik iz Aumetza ta čas odsoten in ni mogel na pogreb.

— Pokojna ga. Liza Levstek je bila rojena v Osterfeldu (Nemčija), od koder je s starši prišla v Francijo leta 1924. — Vsemogočnega prosimo, naj ji bo obilen plačnik, možu in sorodnikom pa izrazimo sožalje.

Lepo uspel Miklavžev večer so priredili prebivalci kantine na Marini. Pri organizaciji tega otroškega praznika so pridno sodelovali Slovenci in Slovenke: Tončka Rebseljeva, poroč. Parlato, in njen mož, Čadeževa družina, Gričarjevi in Tratarjevi. Tamburaški zbor je „urezal“ nekaj naših poskočnih, da je bilo razpoloženje tem bolj veselo, najbolj veseli so pa seveda biti otroci, ko jim je Miklavž delil bogata darila. Starejši smo ob tej priliki obujali spomine na one čase, ko smo mi sami v istih prostorih uživali to neskaljeno otroško radost in srečo.

Iv vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne

Novo življenje v družini: 25. 11. je bila v cerkvi v Merlebachu krščena Marija-Nadina, hčerka Ivana Lončar in Ovetke Čušin iz Faulquemont-Cité; 23. 11. pa Silva, hčerka Ivana Kastelec in Ivanke Mavri iz Färeberswiller-Cité, krščena v isti cerkvi. Poleg tega smo zvedeli, da je naš dobri bolničar Zins Georges s svojo ženo Frančiško Šinkovec z velikim veseljem sprejel novo dete v svojo družino. V Marienau je mali Francek razveselil družino Lokar. Vsem tem in drugim neprijavljenim želimo, da bi jih božje Dete blagoslovilo!

Pred oltarjem sta sklenila sv. zakon 10. 11. Erik Selan in Monika Herrgott v župnij-

ski cerkvi v Stiring-Wendelu, malo prej pa v Metz Monika Prodrik in Franc Dorr, francoski učitelj, v Merlebachu pa 1. 12. v župnijski cerkvi Anton Simčič in Irmgard Speicher. Ne pozabite, kar ste slišali pri ženitovanjskem pouku! Držite se tega, zlasti pa neomajno zaupajte v Boga! Nekateri se še vedno ne morejo odločiti za cerkveno poroko. Stopite pred Boga, ki ima vaše življenje v svoji oblasti!

Na izseljensko nedeljo so naše misli in molitve pri slovenski sv. maši hitele k vsem sobratom doma in v tujini. Ljubezen do naših dragih staršev, ljube domovine, do našega lepega jezika, petja, naše svete vere nam vsako leto na prvo adventno nedeljo na novo oživi. V tujini vidimo in slišimo marsikaj zanimivega. Toda beseda naše matere je najslajša in vera naših staršev je in ostane temelj srečnega življenja! Na isto adventno nedeljo so slovenska društva naše okolice praznovala jugosl. državni praznik v Freymingu. Nobenega dvoma ni, da uživajo lepo petje, glasba in navade naše domovine v tujini velik ugled. Tisti pa, ki kaj dobrega store za blagor rojakov doma ali v tujini, so vredni pohvale. Pokažite še, da je naše ljudstvo globoko vdano Bogu, pa bo uspeh še lepši pri vašem velikem trudu!

Miklavž je prišel! Pevsko društvo „Triglav“ ga je poklicalo v nedeljo, 9. 12. v dvorano Pignol. Bil je dober in po kratkem strahu je zaigralo veselje na obrazih malih otročičev, katerim je razdelil lepe darove.

Naj prinese novo leto vsem rojakom mnogo božjega blagoslova, zdravja, miru in milosti božje za dušo in telo! — Grims Stanko.

V NEMČIJI

Bavarska

Danes pa na kratko!

Duhovna priprava na Božič je dobro potekla. Na mnogih krajih Bavarske so se rajši udeležili slovenske službe božje in prejeli zakramente. Nekateri so seveda bili še vedno preveč „bogaboječni“, pa jih ni bilo blizu...

Na Bavarskem je sicer huda zima in trd mraz, a marsikak rojak ima kljub temu še vedno toplo srce. Na izseljensko nedeljo so darovali samo v Münchenu 117.97 DM za podporo slovenskemu kolegiju v Rimu, kjer študirajo slovenski duhovniki. Vsem darovavcem naj Bog poplača!

Slovensko čtivo je vedno bolj zaželeno. Mohorjevkke, Pratičke ter druge knjige in knjižice so zelo priljubljene. Vedno znova jih rojalki naročajo in se zanje zahvaljujejo.

Podobe Brezjanske Matere božje krase stene po stanovanjih naših družin. Marsikom se je tako izpolnila želja, da ima lepo versko sliko v spalnici ali dnevni sobi.

Boljši zaslužek v Nemčiji še vedno privlačuje naše delovne ljudi iz domovine. Posamezniki od njih pa na vse pretege hvalijo delovne pogoje doma. Le čemu so potem prišli v Nemčijo? Tu nekaj ne „štima“.

Baden-Württemberg

Dne 16. nov. sta se v Fellbachu pri Stuttgartu poročila Viktor Zgonc in Ivanka Bambič; 1. dec. pa v Stuttgartu Ludovik Zagoničnik in Jožica Doblehar. Obema paroma naša najboljša voščila!

Dne 2. dec. smo imeli v prvič slovensko sv. mašo v Calwu, 42 km zapadno od Stuttgarta. Za prvič nismo imeli bogve kakšnega upanja, a glej, nabralo se nas je nad sedemdeset. Po sv. maši (ob pol petih popoldne), nam je tudi tam uspelo najti dvorano za družabni večer, kjer smo se zadržali do desete ure. Po zaključku se nas je dober del z izseljenskim duhovnikom in njegovimi spremljevalci iz Stuttgarta preselil v gostilno sosednega kraja Stammheim, kjer se stalno shajajo Slovenci. Prišli smo veselega razpoloženja in po prvih požirkih pijače se je kar naredil krog izvrstnih pevcev in — človek bi svojim očem in ušesom ne verjel — zapeli so v gostilni pesem „Marija, skoz življenje...“. Tej je sledila še vrsta adventnih in božičnih pesmi. Tako doneče in ubrano je bilo, da so Nemci strmeli. Baje so bili to vsi cerkveni pevci in večinoma iz

Novoporočenca Ivo Skorjanc in Lucika Jan (iz Trois Vèvres, Nièvre, v Franciji) ter svatje pokušajo v župni cerkvi v šmartnem pri Velenju vino, ki je bilo blagoslovljeno pri poročni maši, kot je to navada v mariborski škofiji.

Ribnice. Ribničani se povsod odlikujejo po svoji vernosti in v posebno čast jim je, da znajo gostilno uporabiti za kaj boljšega kakor le za popivanje, kričanje in razgrajanje, kot se marsikje dogaja. — Prihodnjič se tam zopet vidimo na praznik sv. Štefana ob pol petih popoldne.

To pot imamo tudi žalostno novico.

Rojak iz Oberstenfelda, zadnji čas stanujoč v bližnjem Schmidhausenu, Fric Pangerl, se je v noči med soboto in nedeljo, 18. nov. na poti iz Stuttgarta proti domu z avtom smrtno ponesrečil. Ne daleč od Ludwigsburga, na lepi, široki cesti, ki se na skoraj kilometer dolgem kosu počasi krivi na desno, je zašel preveč na levo stran, najbrž zaradi previsoke brzine, in tako treščil skupaj s policijskim avtom, ki mu je

Slovo od rojaka Frica Pangerl v Schmidhausenu (Wtbg.) v Nemčiji 30. nov. 1962.

prišel nasproti. Z njim je bila njegova žena Marija, njuna prijateljica ga. Hema Černe, ki je zadnji čas pri njima stanovala, neki fant iz Winnendena in še neki Hrvat. Oba avtomobila sta se takoj vnela in popolnoma zgorela. V ognju je našel smrt Hrvat, ki je sedel zraven Pangerla. Ostale štiri je bilo mogoče za takrat rešiti in jih pripeljati hudo poškodovane v bolnico v Ludwigsburg in tako tudi policista, ki je vozil nasprotni avto. Pangerl, ki ga je bila menda vrglo skozi sprednje okno na cesto, je takoj izgubil zavest in je ni več dobil nazaj. Ponoči, 27. novembra pa je umrl in je bil pokopan v Schmidhausenu. Njegova žena in ga. Hema Černe ležita v bolnici z zlomljeno nogo, poslednja celo na dveh mestih, opeklinami in ranami na glavi, fant iz Winnendena pa z zlomljeno roko. Ponesrečenci so precej poznani tudi v Esslingenu, saj so zadnje čase večkrat prišli tja k sv. maši in k družabnemu večeru. Bila je to dobra, verna krščanska družina. Bog daj pokojnemu večni mir, žalujoči sorogi tolažbo ob tako težkem udarcu, vsem trem, ki še ležijo v bolnici, pa hitro ozdravljenje.

Porurje

Krsti: Kdor misli, da vse ve, je domišljav. Še „Naša luč“, ki v več tisoč izvodih stalno kroži med rojaki v Zapadni Evropi, ne vidi vsega, kar bi spadalo med njena poročila. Kako bi mogla drugače pozabiti na dva vesela dogodka, ki bi ju že zdavnaj morala objaviti! Že 9. sept. sta namreč praznovala krst svoje hčerke Boženke Lucije, zakonca Rudolf in Ana Merhar iz Düsseldorfa in že 14. okt. je bila v Osterfeldu krščena Monika Lesjak, hčerka Pongraca in Kristine. Zasebno jim je „Naša luč“ že čestitala, sedaj pa naj bodo čestitke izrečene še javno. — Kar smo v novembru krstili, pa kar hitro na dan! V Sterkrade sta bili 11. nov. krščeni dve deklici: Ilona Erna Burnik, hčerka Jožefa in Ursule, in Brigita Anclin, hčerka Ferdinanda in Marije. Štirinajst dni pozneje, 25. nov., je bil krščen Tonček Tekavčič, sinko Antona in Justine. V Altenessenu pa je postal 17. nov. po sv. krstu božji otrok Mihael Piuze, sinček Dominika in Rozemarije. — Čestitke vsem staršem!

Poroke: Če bi bile vse slovenske fare v domovini take, kot je naša v Porurju, potem tam fantje ne bi več peli na vasi. Kdo pa naj bi jih poslušal? Saj deklet ne bi bilo! Vse bi bile sproti oddane. Do tega prepričanja pridemo, če pomislimo, da smo imeli

novembra v Porurju zopet pet porok. V Sterkrade so se poročili trije pari: 4. nov. Adolf Horvat, doma v Razkrižju, in Ana Smej iz Turnišča; 9. nov. Stanislav Škulj iz Vrhovske vasi, župnija Sv. Križ ob Krki, in Jožefa Pavlovič iz Bušče vasi pri Brežicah; 10. nov. Ivan Šumah, rojen v Šp. Razborju na Koroškem, in Krista Cornelissen iz Oberhausena. V Friedrichsfeldu pri Dinslakenu sta šla 15. nov. pred oltar Jožef Czekalla iz Ratibora v Šleziji, in Elvira Kozar, rojena v Hiesfeldu. Dva dni pozneje, 17. nov., pa sta v Altenessenu prišla po cerkveni poročni blagoslov Dominik Piuze iz Loga pod Mangartom, in Rozamarija Schmit iz Essena. — Vsem novoporočencem kličemo: Na mnoga leta v srečnem zakonu!

Miklavž: V sredo, 5. dec. je obiskal Miklavž slovenske otroke v Sterkrade. Otroci so ga napeto pričakovali v otroškem vrtcu na Oskerstrasse, saj so jim mamice prej že marsikaj povedale o njem in jih naučile tudi nekaj molitvic. Darila, ki so jih otroci dobili, sicer niso bila velika, prišla pa so iz ljubezni do slovenskih otrok v tujini. Mamice pa, ki so svoje malčke lepo naučile molitvic, bo nekoč Bog sam bogato obdaril.

Vidiš takole ga pijejo naši rudarji v Porurju! Seveda, vedno niso pri taki volji. Včasih pa le moraš malo pozabiti na prah in ropot v rovih. Tle može so se znašli, da jim ne pride predrago; kar na dom so naročili sodček piva!

V družini Bers-Antlej v Hoensbroecku na Nizozemskem so 8 let po poroki vsi veseli dobili malega Antona.

NA NIZOZEMSKEM

Drugo nedeljo v novembru je Zveza slovenskih društev na Nizozemskem imela svojo letno kulturno prireditev. Nastopali so: Pevsko društvo „Zvon“ pod vodstvom prof. Willemsa, moški zbor društva „Slomšek“ pod vodstvom g. Vilija Rogelj iz Eisdena v Belgiji, Slovenska folklorna skupina pod vodstvom ge. Mici Konte in „Slovenian quintet“ z g. Antonom Robekom na čelu.

Vse skupine so se zelo potrudile, da bi občinstvu, ki je do zadnjega kotička napolnilo dvorano, ustvarile košček domovine na tujem. Uspeli so. Hvaležni smo jim za idealizem in požrtvovalnost.

Društvi sv. Barbare v Lindenheuvelu in v Hoensbroecku ter „Zvon“ v Heerlerheide so v začetku decembra imeli svoje družinske večere, ki so še bolj utrdili razumevanje in slogo v naših vrstah.

Po vseh naših kolonijah je sv. Miklavž obdaroval staro in mlado. To je bilo veselja! Še živimo! Prav je tako!

Novo leto nas, dragi rojaki, stavlja pred nove naloge. Složno na delo! Naj nihče ne stoji ob strani!

Zakonca ga. Alojzija Antlej in g. Vili Bers iz Hoensbroeka v povsem novi luči gledata v prihodnost. Po osmih letih skupnega življenja se jima je spolnila želja, imeti naslednika. Rodil se je brhki dečko, ki je pri sv. krstu dobil ime Anton. Veselimo se z veselimi! Bog daj srečo!

V Heerlenu je v bolniški oskrbi g. Barbič iz Heerlerheide. Upamo, da bo kmalu spet doma. Zvedeli smo, da je v Weertu zbolela naša dobra sestra Justina, ki tako požrtvovalno deluje med slovenskim ženskim svetom v Limburgu. Njej kot vsem bolnikom, za katere morda še ne vemo, želimo skorajšnjega zdravlja.

Pobratimija

Simon Jenko

Naj čuje zemlja in nebo,
kar zdaj pobratimi pojo!
Naj se od ust do ust razlega,
kar tu med nami vsak prisega:
da srce zvesto kakor zdaj
ostalo bode vekomaj.

In ko ločitve pride čas,
na razna pota žene nas,
tu ná, pobratim, roko mojo,
ti pa podaj desnico svojo:
da srce zvesto kakor zdaj
ostalo bode vekomaj.

Beseda dana, vez velja!
Ne zemlje moč, ne moč neba
in ne pekla ognjena sila
vezi ne bode razrušila:
da srce zvesto kakor zdaj
ostalo bode vekomaj!

slovinci drugod

Čarovnika imajo med seboj Slovenci v Avstraliji. Rojak Angel Parma iz Melbournea je strokovnjak v čarovniji in zna kazati trike, da se ljudem ježijo lasje. V oktobru je nastopil med našimi v Sydneyu. Saj bi bilo imenitno, če bo kdaj prišel v Evropo, da bi obiskal tudi naše slovenske skupnosti po zapadni Evropi.

V Avstraliji se je naselil tudi rojak France Benko, vegetarijanec in učenec Yoge. Po poklicu je restavrador in popravlja stare slike. V katedrali v Sydneyu je pomladil 40 starih slik. Preden je prišel v Avstralijo, je obnavljal na Nizozemskem slike, ki so last kraljeve družine. France prevleče poškodovana mesta na slikarjih z mnogimi plastmi, včasih do 30. Pri delu uporablja do 40 različnih kemikalij. Največje in najtežje delo je dovršil v gradu Dolenjskih Toplic v Sloveniji. Popravil je freske iz l. 1680. „Stati sem moral na odru in skoro ves čas gledati navzgor. Hrbet me je pošteno bolel“, pripoveduje o tem delu.

V Avstraliji je umrl Joža Zadnikar, doma iz Vižmarij. Nemci so ga vtaknili v vojsko in je bil na Norveškem in Švedskem. 1946 je šel domov, kjer so ga vtaknili za 3 leta med vojake. Delal je potem v Litostroju in mislil spet nazaj na Švedsko, a končno prišel v Avstralijo. Koliko rojakov je doživelo podobno usodo! V Paddingtonu je umrl Stanislav Velišček iz Zapotoka pri Kanalu ob Soči. V Liverpoolu je vzela avtomobilska nesreča družini Jurija Šišiča mater.

Rojaki v Argentini so priredili socialni dan, ki je bil posvečen važnemu družbenemu vprašanju in sicer odnosu med starejšo in mlajšo generacijo.

V prvem predavanju je prof. dr. Ignacij Lenček pokazal na borbo, ki se v vseh časih vrši med starim in novim, med staro in novo miselnostjo, med starejšo in mlajšo generacijo. Je pa ta borba nekaj naravnega. Stari se ozirajo v dobo, ki so jo preživali, mladina pa gleda naprej. Stari cenijo tradicijo, mladi pa jo dostikrat zavračajo. Prava pot je samo tista, ki tradicijo spo-

štuje, pri tem pa ne zapira pogleda v bodočnost. Napredek je mogoč samo, ako ustvarimo sožitje in sodelovanje generacij; mladina daje namreč s svojim zagonom in navdušenjem vsemu delu močan pritisk naprej, starejši rod pa modro pazi, da to delovanje ne gre do škodljivih skrajnosti.

Dr. Tine Debeljak je govoril o borbi med mladimi in starimi v slovenski zgodovini. Orisal je dogodke leta 1848 in poznejše, prikazal borbo med „starimi“, ki jih je vodil Šušteršič in „mladimi“ pod vodstvom dr. J. E. Kreka in dr. A. Korošca. Po prvi svetovni vojni se je kot odpor proti starim pojavilo mladinsko gibanje v Sloveniji z imenom „križarstvo“; večina članov tega gibanja je pozneje utonila v krščanskem socializmu in v komunizmu.

Marko Kremžar je govoril o „starih in mladih v izseljenstvu“. Poudaril je, da je vzdrževanje vezi med rodovi ena izmed važnih nalog emigracije. Golo obupavanje, da mladine ne razumemo, je pravtako brezplodno kakor trmasto zanikanje, da ni in da ne sme biti razlik med nami in novim rodom. Mladina ni doživljala dogodkov pred drugo svetovno vojno in med njo in živi v sedanosti, daleč od domovine, v tujem okolju. Zato novi rod ni in ne bo tak, kakor če bi živel doma. Predpogoj za sodelovanje med rodovi je medsebojno razumevanje. Ni res, da bi mladina ne imela smisla za ničesar drugega kot za zabavo.

„Če boste šteli glasove vernih Slovencev, zbranih danes okrog Slomškovega groba, pridružite jim tudi naš glas iz Argentine, ki proslavljajoč Slomška kot velikega Slovenca, narodnega prebuditelja, vzgojitelja in duhovnika, prosi Boga za uspeh Vašega dela v njegovo slavo, predvsem pa za potrdilo Slomškove svetosti s čudeži. Zlasti s čudežem ohranitve ogroženega slovenskega naroda v tujini — v veri, materinem jeziku in krščanski omiki.“ Tako so pisali argentinski Slovenci mariborskemu škofu dr. Držičniku z mogočne proslave stoletnice Slomškove smrti.

Slovensko gledališče v Torontu (Kanada), je nastopilo sredi novembra z ljudsko igro „Miklova Zala“ v cerkveni dvorani Marije

Pomagaj na Maning Ave. Obisk je bil nad vse zadovoljiv. Naslednjo nedeljo je bila igra še enkrat ponovljena v župnijski dvorani „Brezmadežne s čudodelno svetinjo“ v New Torontu. Tudi tu je bil obisk zelo številčen. Župnija je namreč ta dan obhajala tudi farno žegnanje. Vsem igralcem Slovenskega gledališča iz Toronta iskrene čestitke, ko so pripravili tako lepo kulturno prireditev, obenem pa kličem Slovenskemu gledališču: pogumno na delo naprej za ohranitev lepe slovenske besede med nami v tujini! — Torončan.

DR. F. ŽAJDELA:

O KOBALTNIM BOMBAM

V oddaji radia Pariz za Sovence je naš znani specialist za raka dr. Franc Zajdea nedavno odgovarjal na vprašanja, ki mu jih je stavil urednik radijske oddaje. Izpraševal ga je o tem, kako pride do bolezni in kako danes zdravijo raka.

Objavljamo nekaj vprašanj in dr. Zajdelovih odgovorov.

V časopisih smo brali, gospod doktor, da razpolagajo zdaj v vaši instituciji že s tretjo kobaltno bombo. V čem je, kar se tiče zdravljenja raka, pomen kobaltne bombe?

Odg.: Kobaltna bomba je izredno neprimeren izraz. Dandanes je splošno znano, da se s pomočjo Röntgenovih žarkov in radija ozdravi vsako leto na tisoče, ki so oboleli za rakom. Kot radium izžareva tudi radioaktivni kobalt tako imenovane gama-žarke, ki so iste narave kot Röntgenovi. Razloček je v tem, da lahko proizvajamo radioaktivni kobalt umetno in v neomejenih količinah, medtem ko je pridobivanje radija, ki je naravna snov, zelo težavno, dolgotrajno in drago. Žarki radioaktivnega kobalta so zelo prodorni, to se pravi, da z njimi lahko obsevamo notranje organe dosti bolj uspešno kot z običajnimi rentgenskimi aparati. Seveda se dajo teoretično in tudi praktično proizvajati rentgenski žarki z isto prodorno silo, kot jo imajo gama-žarki kobalta; zato pa so potrebne izredno komplicirane, obsežne in drage aparature, ki jih je težko proizvajati serijsko. Kobaltna bomba pa je tehnično zelo preprosta naprava; ob-

staja iz kepe metalnega kobalta v težki svinčeni kletki, ki usmenja žarke na del telesa, ki mora biti obsevan. Ta nekaj ton težka naprava, ki je seveda popolnoma avtomatizirana, se lahko preusmerja z izredno gibčnostjo s pritiski na nekaj gumbov. Ime „bombe“ so ji dali verjetno zaradi zunanje oblike kletke.

Povejte nam, prosim, še: Ali pomeni kobaltna bomba velik napredek za zdravljenje raka?

Odg.: Ta napredek je brez dvoma važen, saj, kot sem že omenil, lahko z njo veliko lažje obsevamo notranje organe in dajemo večje doze v globino in to brez skrbi, da bi pri tem poškodovali zdrava tkiva med obsevanim organom in virom žarkov. Napredek pa je tudi v tem, da je danes, z ozirom na serijsko produkcijo kobaltnih bomb, mogoče obsevati dosti večje število bolnikov kot prej.

LEV DETELA

Dvoboj s soncem

VESOLJSKA POVEST

Bilo je proti večeru: po cestah so se morale prižgati prve luči, zrak je postajal težak in spokojen. Učenjak me je poklical v svojo sobo; sedel je sključen pod grmado knjig, papirjev in velikanskih zemljevidov. Videl sem, da je zelo razburjen. Priznati moram, nikoli ga še nisem videl takega. Odkar sem ga poznal, se je kar bleščal v umirjenosti in notranji trdnosti, danes pa je bil bledikav, zgrbljen in prestrašen. Podoba je bila, da se je pripetila velika nesreča. Nekje je moral zadeti na račune, ki so mu povedali, da se Zemlji približuje velikanska ognjena zvezda in le še leto ali dve — in prišel bo konec sveta.

Stal sem sredi sobe in ga napeto opazoval. Vedel sem, da bo prišel čas, ko se bo zganil sredi kupa učenih papirjev, dvignil bo sivolaso glavo, poskočil in zavpil: „No, profesor, vas pa pustim čakati!“ Stal sem in se pripravljaj na trenutek, ko me bo učenjak zapazil in mi razložil mučno zadevo.

SPET

Spet gorijo luči,
tam po naši vasi —
znanci tam sedijo,
kakor mi smo včasih.

Zbujajo spomine
na pretekle dneve.
Malo, malo sonca,
več pa bolečine.

Starček pa obnavlja
žalostne povesti —
tistih, ki za vedno
so odšli po cesti.

Tu so se rodili,
z nami se igrali.
A nazadnje s solzo
v tuj se svet podali —

A tujina, ta nemila,
jih je skrila, potopila
in jih nikdar, nikdar
več ne bo vrnila.

Mrak postaja v sobi
luč goreti noče —
Zunaj veter toži,
kot da nekdo joče.

R., Francija

„Čujte,“ je slednjič rekel. „Naše potovanje po vesolju bo treba korenito preusmeriti.“

„Kako,“ sem se začudil.

„Nič,“ je rekel. „Kot veste, drvi tudi Zemlja z Luno in za Soncem neznano kam. Toda ta kam je prepad, razumete, prepad, v katerem se skrivajo zvezde in ognjena nebesna telesa, na katera bomo v kratkem usodno trčili.“

„Kdaj?“ sem vprašal.

„V enem milijonu let,“ je žalostno odvrnil.

„Toda, to je ja velikanska doba,“ sem izdavi.

„Seveda je velikanska doba,“ je odvrnil, „toda na usodne dogodke moramo misliti že sedaj. Sonce moramo preusmeriti na nov, jasen tir!“

„Zaboga, človek,“ sem obupano vzkliknil. „Kako naj to storimo.“

„Atomska energija nam bo takrat odločilno pomagala. Načrt je popolnoma preprost. V bližini Sonca bomo razstrelili orjaške množine atomske bombe, ki bodo delovale podobno kot izpušni plini reaktivnih letal. Velikanska gibajoča se masa razstreliva sicer ne bo mogla uničiti Sonca, pač pa ga bo usmerila na novo pot, ki jo bomo še določili.“

„Toda,“ sem rekel v dvomu, „tako početje bo vendar življenjsko nevarno za vse človeštvo.“

„Oh, ne bojte se,“ se je nasmejal učenjak. „Eksplozijo bomo izvedli daleč od Zemlje, v brezračnem prostoru. Obstajala pa bo nevarnost za izvrševalce naših ukazov, ki se bodo morali nahajati v veliki bližini Sonca. Tu bi vas opozoril samo na nevarno kozmično žarčenje, pa na izredno sončno vročino in — na drugi strani seveda, tudi na strahoten mraz brezračnega prostora, skozi katerega bodo izvrševalci naših ukazov morali potovati. Poleg tega se nekaj širijo glasovi, da se v brezračnem prostoru v bližini Sonca nahajajo ognjena živa bitja, ki niso niti najmanj podobna kakršnemukoli stvoru ali predmetu na Zemlji. Tu bomo morali biti posebno previdni. Mogoče so ta bitja napadalna in nevarna; zaenkrat niti ne vemo, kako bi se jih ubranili.“

„Ali ste prepričani, da taka bitja tudi resnično živijo?“ sem ga vprašal v velikem pričakovanju.

Učenjak je razgrnil velik rdečkast zemljevid in mi pokazal točko v bližini Sonca, ki je bila označena z debelo črno črto.

„Vidite,“ je dobrodušno dejal. „Na tem mestu je ruski vesoljski popotnik Lopatkov trčil na skrivnostna bitja, ki so mu razbila ladjo in ga ubila. Njegove zadnje besede, ki smo jih ujeli na naših aparatih, so bile: Bližajo se mi orjaške ognjene pošasti, pomagajte, pomagajte. Vroče postaja, vsemirska ladja se topi v vročini. — Pozneje nismo slišali ničesar več... Vsekakor sem prepričan, da je zadeva resna.“

„Kaj takega, ne moremo tvegati,“ sem prepričano dejal.

„Veste,“ je rekel učenjak. „Profesor, vi ste sposoben človek. Pokazali ste, kako lahko sin majhnega naroda prodre na najvišje položaje. Tako tudi dobro razumem vaš strah

in upor. Po daljšem premisleku pa boste vseeno spoznali, da je edina možnost, da še rešimo človeštvo, prav ta, ki sem vam jo že nakazal. Velikanska masa atomskega eksploziva bo namreč z usodno silo udarila v Sonce. Udarec ne bo toliko močan, da bi razbil sončno maso samo, pač pa jo bo usmeril na novo pot, v nove kraje, na katerih ne bo v naslednjih milijonih let mogoče nikakršno trčenje s kakršnokoli zvezdo, planetom, repatico ali kakim drugim nebesnim telesom.“

„Dobro,“ sem rekel. „Popolnoma vam zaupam, doktor. Potrudil se bom, da bomo zadevo uspešno, hitro in zanesljivo izvršili.“

„Hvala vam!“ je rekel učenjak svečano in vstal. „Določena navodila vam bom že še poslal. Na svidenje.“ (Dalje)

rojaki pišejo

„... Dve leti je, odkar sem zapustila prelepo Gorenjsko, ki jo lahko imenujemo raj. Čeprav mislim vedno na dom in na domače kraje, se bojim dneva, ko bi se morala vrniti domov. Usoda mi je le v tujini naklonila mir. V delu najdem razvedrilo, v molitvi pa zaupanje in moč v vsakdanjem življenju...“ — F. K., Düsseldorf.

„Doma so vedno hvalili, kako lepo socialno ureditev ima današnja komunistična Slovenija. Za vse je dobro poskrbljeno, posebno tudi za stare ljudi, ki jim je država zgradila lepe domove. Mislim, da je v tem oziru Slovenija res napredovala. Slovenska stvarnost pa nudi čisto drugo sliko! Poglejmo samo en primer: S. K. je delal 30 let v rudniku v Porurju. Tik pred zadnjo vojno se je vrnil s svojo ženo domov v upanju, da bo tam mirno užival zasluženo pokojnino. Prišla je vojna in mu prekrižala prve račune. Prišla je „osvoboditev“ in mu prekrižala še ostalo upanje. Od junija 1945. leta do konca l. 1947 je prejel od države le dobrih 4.000 (štinitisoč) dinarjev podpore. Da je s svojo ženo sploh mogel živeti, je moral zapovrstjo prodajati vse, kar je prinesel s seboj iz Nemčije, in njegova žena, čeprav že priletna, je morala znova na delo. Še danes, 17 let po svobodi, ni dobil doplačano tisto, kar mu gre po vseh človeških pravicah...“ — Klemen. T., Dortmund.

„... V Vašem listu smo brali vabilo na praznovanje ‚Martinove nedelje‘ na Nizozemskem. V upanju, da bo to res srečanje sloven-

skih rojakov, smo šli tja in bili razočarani. Gostov je bilo več, kot je bilo menda predvideno. Že ob vstopu v dvorano so nas pozdravili z radovednimi pogledi zagoreli obrazi naših južnih bratov, in teh je menda bila tretjina. Ne mislimo imeti kakšne mržnje do njih, toda čemu nam prireditelji niso prej povedali, da to ne bo le srečanje slovenskih rojakov? Da bi človek hodil poslušat tako malo melodično improviziranje „pjevača“, kot je bil tisti pri mikrofону med plesom, in gledat, kako se zabavajo naši sosedi med seboj, pa nas res ni volja. Želimo si domačih, slovenskih srečanj, ki so tako potrebna in koristna.“ — K. G., J. K., F. J. in D. K. iz Porurja, Nemčija.

„Ta naš slovenski narod! Po celi Evropi je razkropljen in zdaj slišimo, da spet prihajajo na Bavarsko novi iz domovine, da bi si izboljšali življenje. Včasih so se z Bavarskega naseljevali med Slovence, zdaj je pa narobe. Slišal sem, kako si nekateri tam gradijo tudi hiše. Pri nas v Franciji se pa malo sliši o hišah in o polju. Več slišimo o avtu in o televiziji in o dobrem življenju. Malo je takih, ki bi si kupili svoj dom in imeli na starost svoje stanovanje. Tudi se več ne vidi, da bi rudarji delali na polju. Pred 50 leti so rudarske ženske krmile svinje, kokoši, zajce, dandanes pa tega več ne vidite. Stari delavci so sadili krompir, zelje in korenje in celo leto so imeli kaj domačega in živeli brez denarja. Danes pa gre mlada žena v trgovino in kupi par kil krompirja in jutri spet samo par kil. Seveda si nekateri še obdelujejo vrt za solato, peteršilj in druge reči, ali žena si ne umaže svojih rok ali rdečih nohtov, ker si na-

Na strani 13 poročamo o smrti ge. Rozalije Cesar, roj. Košil, v belgijskem Limburgu. Na sliki sedi ob svojem možu.

takne prej gumijaste rokavice. In kaj sem do-
živel? Zadnjič sem bral, da išče v Nemčiji
dekle 17 let, 1.60 m, blond, jugoslovanske
rodovine, fanta ali vdovca od 20 do 35 let
starega, ki ima avto..." — A. V., Francija.

Ura tiha je enajsta.

Svet zatisnil je oči.

Le srce veselo tam v daljavi
kliče, vpije v svet, drhti.

N. C. Švedska

smeh je zdrav

V šoli. — Učitelj: „Imenujte mi nekaj
zvezd!“ — Prvi učenec: „Stalne zvezde.“ —
Drugi učenec: „Planeti.“ — Tretji učenec:
„Kometi.“ — Četrti učenec: „Filmska zvez-
da, Zvezda na Kongresnem trgu v Ljubljani,
morska zvezda. — Presenečen po tej
učenosti, prekine učitelj pouk o zvezdo-
slovju...

Moderni otroci. — „Zakaj nisi napisal
domače naloge,“ vpraša strogi oče svojega
sina. — „Strajkam, ker menim, da je kri-
vično, če moramo, mi otroci delati, učitelj
je pa plačan za to,“ odvrne čedni sinko.

Ubogi zakonec. — „Tristo kosmatih, ločil
se bom od žene, tako ne more naprej. Po-
mislite: vsak večer gre iz kavarne v kavarno,
celo v krčme zahaja.“ — „Kaj, toliko
pije?“ — „Pije ne, ampak mene išče.“

Sprememba zraka. — „Za božjo voljo,
Benedikt, pa kaj si tako bled?“ — „Veš,
šest mesecev nisem bil na svežem zraku...“
— „Res? Kaj ti je manjkalo?“ — „Deset
tisoč iz blagajne podjetja.“

Šolarska modrost. — „No, kdo mi ve po-
vedati, kako nastane rosa?“ V razredu vse
tiho. Potem pa le vstane Tonček in pravi:
„Gospod učitelj, zemlja se tako hitro vrti,
da se oznoji.“

Narobe svet. — „Veš, Vencelj, smola je
živeti v mestu. Človek ima eno službo, go-
stištno je pa petdeset.“

Mamine težave. — „Groza, kako se otro-
ci zamažejo, ko se igrajo na cesti.“ „Prav
res. Jaz sem morala včeraj umiti osem fan-
tičev, da sem našla svojega.“

Vdova. — Prijatelj umrlega piše vdovi:
„Z Vašim možem sva bila vedno dobra pri-
jateljaja. Zato Vas prosim za kak njegov
osebni spominček, če je ostalo kaj takega,
kar je spadalo samo njemu.“ — „Samo jaz
sem ostala,“ odpiše vdova.

Iz pisma mesarskega vajenca: — „... dru-
gače se imam dobro. Mojster me ima rad.
Trikrat me je že pustil zabosti in, če bom
priden, — mi je obljubil, — me bo pustil
za božič zaklati.“

Že ve zakaj! — Marjetica je mamico ob-
jela okoli vratu, ko se je vrnila domov, Ja-
nezek pa jo je samo pogledal. — „Ali ti nisi
nič vesel, da sem se vrnila, Janezek?“ je
vprašala mati. „Seveda, mamica. Samo jaz
nisem obleke polil s črnilom kot Marjeti-
ca.“

Slab pouk. — Jurček in Jožek sta bila
bratca. Jurček je bil starejši in je moral
paziti na mlajšega bratca, kajti ta je straš-
no rad plezal na drevesa. Da bi mu doka-
zal, kako je to nevarno, mu je šestokrat za-
bijal v glavo, češ, padel boš z drevesa in se
ubil. — To besedo si je Jožek dobro za-
pomnil, toda od plezanja po drevju za-
gnezdi in sladkimi sadeži le ni odnehal. Ko
se je ob neki priliki Jurček oddaljil od nje-
ga, je bil Jožek že na drevesu in, kot na-
lašč: veja se je odlomila in Jožek je padel
v mehko travo in seveda ostal cel in zdrav.
Jurček, ki je slišal padec, je prihitel ves
preplašen; na tleh ležeči Jožek pa ga je ža-
lostno vprašal: „Jurček, povej mi, ali sem
se sedaj res ubil?“

Upravičena želja. — Vodnik razkazuje
tunistom slap in pravi: „Tukaj vidimo naj-
večji slap v naši državi. Lepo prosim da-
me, da bi se nehale pogovarjati, da bomo
slišali bučanje tega velikega slapa...“

Ameriški statistični zavod je dognal, da
povprečna Američanka:

71 let živi.

24 let stara se poroči,

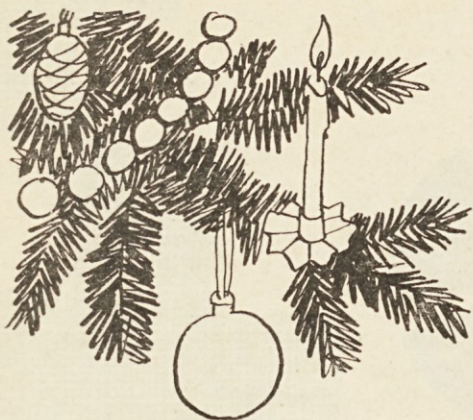
64 kg tehta,

3 leta telefonira,

369 klobukov kupi,

578 oblek kupi,

5 let dalj časa živi kot mož.

Posetnici

STANE BIRCA

Kako se sedaj imenuje kraj, v katerem ta fant dela?

IVAN JUDIRŠČUK

Kaj je ta Ukrajinec na rudniku?

UPRAVA SPOROČA ROJAKOM NA ŠVEDSKEM

Vsem rojakom, ki so darovali za tiskovni sklad „Naše luči“ se pristrčno zahvaljujemo.

Nekdo je poslal denar — najbrž za Mohorjeve knjige — pa ni bilo zraven naslova. Naj se javi upravi. To je tisti, ki knjig še ni dobil. Sporoči naj tudi, koliko je poslal.

Komac, Halstad: Smo prejeli.

REŠITVE UGANK

12. številke lanskega leta

Posetnica. — Vlakovodja,

Dopolnjevalnica. — Sveta Barbara.

Napis. — Blagoslovljen božič!

ROJAKI!

Sedaj Vam pa zares moremo postreči s slovenskimi narodnimi pesmimi.

Imamo knjižico NAŠA PESEM, ki obsega 300 pesmi brez not. Plastične platnice. Stane 20.— šil. in zraven še poštnina, za Ameriko s poštnino vred 1,3 dolarja. — Uprava „Naše luči“

Vsem naročnikom „Naše luči“ in vsem Slovencem po širnem svetu želim *srečno in zadovoljno novo leto 1963.* — Ivan Kro-pivšek, Geleen, Limburg, Nizozemska.

Janko Jankovič iz Tucquegnieux v Franciji in njegova družina želi vsem številnim prijateljem, znancem in bravcem „Naše luči“ prav *srečno in veselo novo leto.*

Rojakom in rojakinjam v Belgiji, posebno okoli Charleroi, Monsa in Bruslja, pa tudi drugod po svetu želim vse dobro za letošnji božič in novo leto 1963. — Zdravko Reven, duhovnik.

Komisijaska knjigarna „Preporod“ (Dimitrij Jeruc) Rue Longue Haie 30, Bruxelles 5. Belgija, se Vam priporoča v novem letu. Ku-puje in prodaja stare slovenske knjige.

Slovencom v tujini in domovini želimo *vesel božič in srečno ter veselo novo leto.* — Društvo sv. Barbare, Eisden, Belgija.

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

12. letnik

1963

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Dopise za številko, ki izide ko-

nec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu. Člankov ne vrača.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Če list naročiš pri upravi, stane na leto 30 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 750 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 15 avstralskih šil., 1,50 dolarja.

Uredništvo in uprava imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Avstrija.

V tej številki

je zelo pomemben uvodni članek „Ob novem letu“. Z zanimanjem boste prebrali zgodnico „To je pa tisočkrat res!“ Ne boste prezrli tega, kar je povedal naš specialist za raka dr. Žajdela o zdravljenju s kobaltno bombo. Začenjamo objavljati napeto celoletno povest izpod peresa rojaka Leva Detele, ki živi na Dunaju. Med novicami vas bo pretresla smrtna nesreča rojaka Pangerla pri Stuttgartu. Poleg tega boste odkrili, da začenja vaš priljubljen list poleg koticčka za žene tudi s koticčkom za može...

Printed in Austria